

Scrisoare catre o muribunda

Viata e un joc. Un joc dur si halucinant, un joc in care te chinui mereu sa castigi, chiar daca in final cu totii ajungem in acelasi loc sumbru si rece. Ce e dragostea, ma intreb. Nu stiu. Nici tu nu stii. Asa suntem unii... Ajunsi la varsta maturitatii, devenim sclavii propriilor idealuri. Suntem inchisi fara sa ne dam seama in cusca lumii materiale, din care cu greu reusim sa scapam. Pentru ca odata intrati in acest joc, trebuie sa-l jucam pana la capat. Iar cand esti puternica, sarmanta si ai lumea la picioare, zau asa, ce-ti mai pasa de dragostea asta de care vorbesc toti? Mai ai tu nevoie de ea? Iti atingi orice scop, fara ca mijloacele sa conteze prea mult. Daca ai vrea, probabil ai gasi si iubirea. Dar ce-ti pasa tie de iubire?...

Am facut o greseala, scriindu-ti asa pana acum. Totul trebuia scris la timpul trecut. Cand o iei pe alte cai, cam greu sa ajungi la destinatia corecta. De mergeai pe drumul pe care merg toti, poate aveai mai multe sanse. Dar caile laturalnice, desi mereu sunt mai scurte, sunt mult mai nesigure. Sunt mai intunecoase, mai infricosatoare, cu mai multe animale de prada ce abia asteapta sa te vada pasind gresit, ca sa sara la tine si sa te sfasie. Ma uit acum la tine indurerata. De ce ochii tai de leoaica s-au transformat dintr-o data in cei ai unei pisicute muribunde? De ce buzele nu-ti mai sunt rosii radiind de viata, ci iti sunt uscate si sterse? Unde iti e zambetul ala superior pe care il aruncaii tuturor si de ce e inlocuit acum de o chircire dureroasa? Stai intr-o padure peste care s-a lasat patura grea a noptii, in fata unui foc ce abia mai palpaie. Si plangi. Nu te-am vazut niciodata plangand.

Barbatul puternic de langa tine ce nu o data ti-a jurat credinta iti spune aceleasi lucruri pe care ti le spun si eu, nu-i asa? Iti spune ca nu ti-ai ales bine drumul in viata si ca ai riscat mult prea mult. Dar uita-te la el! Ti-a ramas fidel, asa cum a promis. Doar el e acum cu tine, si inca alti doi soldati. Atat ti-a ramas. Imperiul tau se prabuseste, averile ti se duc pe apa sambetei, puterea iti este negata. Si marii tai dusmani, Jang Bogo si tovarasul lui, Yeon, te cauta nebuni prin intunericul noptii. Si nu e vina nimanui, ci doar a ta. Tu ti-ai faurit sfarsitul. Jung-hwa, o tradatoare si aceea, te-a lasat. Yeom Moon si el, nu e dispus sa te scape inca o data. Cine ti-a mai ramas? Gandeste-te bine. Generalul de langa tine nu te-a parasit. Nu il privesti cu alti ochi acum, in lumina palpanda a focului slab? Nu realizezi ceva ce nu ai realizat pana acum, fiind orbita de dorinta de putere?

Pasi apasati se aud apropiindu-se. Pana sa poti reactiona, dusmanii te-au inconjurat. S-a terminat. Toti stiu asta, si totusi generalul se ridica si incepe sa lupte singur impotriva tuturor. Le tine piept cu curaj, insa intr-un final o sabie aparuta de nicaieri ii strapunge pieptul puternic. Si tu strigi si plangi ca niciodata. Asa se intampla. Iti dai seama de importanta unor anumite lucruri numai atunci cand le pierzi. Ii privesti chipul in lumina difuza a focului. Pe obraz i se prelinge si lui o lacrima intunecata. Dar tu te ridici, demna ca intotdeauna si il privesti pe Jang Bogo. Cine e el, pana la urma? Un sclav, un nimic pe harta sociala a lumii. Doar nu o sa te invinga el pe tine, doamna Jami! Viata are suisuri si coborasuri. Asta e o perioada mai nefasta, dar stii ca o sa iti revii. Sfarsitul tau nu va veni cand va vrea Jang Bogo. Sfarsitul tau va veni cand vei decide tu. Da, cand vei decide tu...